

Hřbitov bílých králíčků

Ludmila
Svozilová

Hřbitov bílých králíčků

Ludmila Svozilová

Copyright© 2018 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2018 by Ludmila Svozilová
Copyright© 2018 Cover by Alois Křesala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-289-6 (EPUB)

ISBN: 978-80-7482-290-2 (MOBI)

ISBN: 978-80-7482-291-9 (PDF)

Obsah

Sklep

Nedívej se do zrcadla, Ireno

První láska

Hřbitov bílých králíčků

Rare

Kostelník

Zásadní problém

Lukáš, Sofie a dlouhá noc

Jak zabít manželku, aby se vám nevracela

Poslední příchozí

Pravda o zmizelém letu č. QS 2359

aneb tajemný příběh českého důchodce Karla Kadeřábka

Nad hladinou kouř

Past

Inkarnace

Anežka a neviditelný Luiz

Identita

Monsterky jsou vlastně úžasný všechny

Zahrada

Děsivé sny Kamily V.

Berenika chce štěně

Tenhle svět ztrácí svůj tvar

Ludmila Svozilová: medailonek autorky

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

Sklep

Jmenuju se Alžběta Pírková. Je mi jasné, že vás to možná trochu mate, ale jedná se skutečně o pouhou náhodu. Jen to podobně zní. Ale vím, že to mají rádi. Jako bych patřila do rodiny.

Stavba, co se vynořila ze změti dlouhých stvolů kapradin a houštiny rozbujelého ostružiní, vypadala, jako by ji tam nějaký zfetovaný džin přenesl rovnou z předměstské čtvrti začátku devadesátých let. Zmenšenina podnikatelského baroka toho nejhrubšího zrna, olepená nesourodou řadou přístěnků a přístavků. Architekt takové zvrhlosti, napadlo realitního agenta Netušila, musel být dokonalý egomaniak. I když..., kde není žalobce, není soudce. Každý, kdo ten barák koupil, k němu jednoduše něco připlácl. Naposledy koncem devadesátek, a od té doby už jen chátrá.

„Jsme na místě,“ řekl s úlevou. Fyzičku má, to se musí nechat. Uznale zhodnotil šlachovitou figuru svého čerstvého klienta. Šedivej ježek, maskáčová bunda a jen docela malinký pivní bříško. Starej sportovec.

Antonín Brabec vytáhl z mokrého mechu zabahněnou kanadu a tlumeně zaklel. Nohy už ho začínaly bolet. „To je ono?“ řekl trochu nevěřičně. Na to, aby ho ta bizarní stavba nadchla, v sobě neměl patřičnou dávku romantiky. Zarazila ho, to ano. Chvilí mlčel a rovnal si myšlenky. Hlavně, že je za pár šupů. Antonín byl vždycky realista.

„Doufám, že jste nezapomněl klíče,“ poznamenal. „Určitě to chci vidět zevnitř. Jak dlouho už sem nikdo nejede?“

Přejel rukou po studeném kovovém rámu sklepního okénka a zatlačil. Nejde dovést. No, člověk se tímhle otvorem určitě neprotáhne. Tak leda kuna. Jedna tabulka chybí. Nic, s čím bych si neporadil. Antonín se s heknutím narovnal. Je to dobrá chalupa, usoudil. Stará, ale bytelná. Kuchyň, veranda, ložnice. Kůlny. Záchod s koupelnou. Septik. To stačí. Poctivý kamenný základ. Bude tam možná trochu vlhko, hlavně v zimě. Ale střechu má dobrou, zaklonil hlavu. Střecha a komín – to je základ. A sklep.

„Chybí příjezdová cesta,“ namítl. „Vláčet se v zimě kilometry přes kořeny s batohem na zádech – vám by se chtělo?“ Zašklebil se. „Zásadní věc, pane Netušil.“ Možná ještě sundá cenu. Jo, to by mohl.

„Letní bydlení,“ řekl realitní agent. „Rekreační objekt, pane Brabče.“ Dal si záležet na správném skloňování. Na buranismsy tohoto typu byl citlivý. „Nikdy to jinak nesloužilo. Ovšem, co se týče cesty, jistě se s Lesní správou nějak dohodnete. Kdysi tu určitě byla, jen za ty roky zarostla. Zatím můžete parkovat na poli u lesa, stejně jako dnes.“

Svůj byt pronajmu, zamyslel se Antonín. Paneláku už mám dávno po krk. Zásoby nanosím v létě. Tři kilometry tam a tři zpátky s plným batohem pro mě zatím naštěstí nepředstavují větší problém. Elektřina je zavedená – cvakl vypínačem – takže vláčení propanbutanových lahví sněhem nehrozí. Nábytek tu zůstal. Lednice, sporák s troubou. Dokonce televize. A funguje. Fajn. Nebyl zrovna příznivcem nechťených černých hodinek.

„Voda je nezávadná.“ Agent ukázal na studnu. „Ve sklepech máte čerpadlo. Jak říkám, je to chata jen na léto. V zimě...“ otočil se k domku zády a sevřel rty. „V zimě je odtud všude daleko,“ dodal po chvíli. „Lékař, pošta, obchody – nejbližší vesnici máte tři kilometry.“

„To mi nijak zvlášť nevadí,“ odušil Antonín. „Tu budu beru.“

Ochladilo se. Antonín prošel domem a pečlivě pozavíral okna. Malou chvíli pokařoval ve dveřích a sledoval, jak se stmívá. Mlha lepkavě kličkovala mezi nízkými větvemi a mísila se s narůstající tmou. Chvilí třeštil oči do přítmi mezi stromy. Pohybuje se tam něco, nebo se mi to jen zdá? Léto bylo příjemnější, pomyslel si. Houby, borůvky. Večerní pivko a cigárko u stolku pod borovicí. Lidé mu nechyběli, měl přece Rexe. Sousedka z města, Venclíková, přijela jeden víkend v srpnu. Zavařila pár sklenic hříbků a také ostružiny. Čerstvá důchodkyně, vdova a pěkná drbna. Nechal ji přespat na verandě a druhý den jí důrazně naznačil, že by se měla co nejdřív vrátit domů. Vám by se tu nelíbilo, řekl. Tohle není nic pro ženskou. Starej chlap jako já. Samota, les plnej divokejch zvířat... Věděl, jak se bojí prasat. Pravda byla, že kolem chalupy nikdy nezahlédl ani kopýtko. Ani zajíce nebo obyčejnou veverka ne, natož divočáka. Vlastně ještě nikdy neviděl tak dokonale mrtvý les. Život začínal až na jeho kraji, na poli, kde parkoval s autem. Ale zrovna tohle vědět nemusíš, ušklíbl se. Ještě aby ses mi sem nakýblovala, babo.

Stál na schodech do sklepa a naslouchal. Nikdy sem nechodil rád. Posledních pár dní se odvážil dolů jen za světla. A jen do prvního podlaží, jak říkal.

Kňučí. Něco se v něm zatetelilo. Zase kňučí.

Sklep měl dvě patra, první jen o pět schodů níž, než podlaha verandy. U zdi se krčila malá domácí vodárna. Antonín vedle ní uskladnil dvě bedny brambor a pár košíků s kořenovou zeleninou. Zelí. Konzervy vyrovnal na polici u zdi. Petky s pivem. Dalo mu práci, všechno sem v batohu nanosil, ale během léta to zvládl. Darlingu se Antonín instinktivně vyhýbal. Fobie z dětství, už tenkrát se toho nevyzpytatelného čerpadla bál. Spustilo vždycky, když musel pro něco do sklepa, jako když se mu vysmívá. *Posero*. Někdo nahoře právě docela prostě otočil kohoutkem, víme? Stejně kolem něho chodil obloukem.

Žárovka nad jeho hlavou zaprskala a zhasla. Pokolikáté už? Budu sem muset dotáhnout elektrikáře. Chytil se zdi a zkontroloval prudké úzké schody do spodní místnosti. „Nedávno jsem to okýnko přesklil,“ bručel nasupeně. „Jestli je zase venku...“ Naštvaně slezl dolů. Spodní místnost měla maximálně jeden a půl krát dva metry a podlahu z velkých kamenných desek. Byla prázdná, protože – jak Antonín hned zkraje léta zjistil – nic tu nevydrželo déle než dva dny, aniž by to namrzlo nebo zplesnivělo. „No jasně,“ zavrčel. Jedna ze čtyřech malých tabulek stropního okénka ležela na zemi a v přítmí připomínala loužičku špinavé vody. Nechal ji tam.

Když procházel kolem čerpadla, vrčivě se rozechvělo. Co je to za blbost, pomyslel si Antonín. Srdce mu poplašeně tlouklo. Jsem tu přece sám. Vyběhl schody jako mladík a vrazil do koupelny. Voda prýštila z kohoutků a rozstříkovala se na otlučených dlaždicích. V kuchyni to samé. Špatnej tlak, přesvědčoval sám sebe. Chce to seřídít ventil. Nemohl popadnout dech. Rex drápal na dveře a zuřivě štěkal. Odemkl a pustil ho ven. Psík vyrazil jako blesk a zmizel ve tmě.

„Rexi?“

„Rexi!“

Antonín zíral do mrznoucí tmy, ale neviděl nic, než černé obrysy keřů. Blbeček, napadlo ho. Někam zalezl. Tohle mi dělá poslední dobou skoro každou noc. A zrovna teď, když začíná zima. Zavřel dveře a po chvíli zaváhání otočil klíčem. Zaškrábe si. Usedl před televizi, ale ztlumil zvuk, aby psíka nepřeslechl. Zas nevyšpím. Kolikátá noc už to bude? Copak tomu psovi úplně hrabe? Možná cítí fenu. Dole ve vesnici nejspíš hárá nějaká čubka. Přivřel oči. První barák je odtud minimálně tři kilometry. To je teda sakra dobrej čich. Úplnej policejní pes... Usnul.

Vzbudil ho chlad. Kalné ranní světlo se dralo skrz ojiněné tabulky. Antonín ztěžka vstal. Po noci strávené v křesle před poblíkávající televizi ho bolelo celé tělo. Cítil tlak na prsou. A v kamnech je tma. Budu muset znova roztopit. Znepokojeně si odchrchlal. Možná měl ten Netušil pravdu. V zimě je to tady pro starýho člověka těžký. Vytáhl mobil a zkontroloval displej. Bez signálu. Poslední dobou se to stávalo čím dál častěji. Kdybych třeba uklouzl – pohlédl na schody u sklepa – nebo se mi jen udělalo špatně, najdou mě až na jaře. Pes! došlo mu najednou. Celou noc byl venku. Dobelhal ke dveřím a chvíli zápolil s přimrzlým klíčem. „Zaplaťpánbu,“ ulevil si. Rex seděl na prahu a třásl se zimou. „Troubo,“ řekl Antonín. „Ty malej pitomej troubo.“ Nejde na pelech, sledoval zvíře znepokojeně. Motá se uprostřed kuchyně a klepe se jak sulc. Rezignovaně sbalil deku a přenesl ji Rexovi co nejbliž ke kamnům. „Zatopím,“ řekl a zabalil roztřeseného voříška do svého teplého županu. „Doufám, že ses konečně poučil.“

Utíká každou noc. Vyhlédl z otevřených dveří. Ani se nepokoušel volat. Nepřijde, to je jasné. Hlavně, že zatím nenastydl. Antonín zaklonil hlavu k tmavé obloze a zhluboka nasál vzduch. Noc byla cítit vlhkým chladem, jako by každou chvíli mělo začít sněžit. Vrátil se do kuchyně a přiložil. Omláčená replika venkovské pece už měla nejlepší léta za sebou. Chtěl jsem akumulácky, práskl litinovými dvířky. Ale zdejší příkon na ně nestačí. Museli by sem natáhnout nový vedení. *Lesem, pane Brabče?* Šklebili se mi do očí. *Kvůli jedný chatě? A vy si to zaplatíte?* Navíc, jak pravil jeden z těch důležitých ouřadů. *Tohle je chráněná krajinná oblast. Vy jste to nevěděli?* Antonín si zlostně odfrkl. Ještě si popovídáme, Netušile. Ale ta cesta tam určitě byla, bránil se. Je ve starejch mapách. V lese je ještě chvílema vidět průsek, kudy asi vedla, než úplně zarostla. Vždyť tam dole, pod kopcem musela stát vesnice, dokonce i teď místy zakopávám o zbytky základů. Chtělo se mu rvát. K čemu by asi měla zahrada tak velký vrata, kdyby vedly jenom mezi stromy? *Možná po digitalizaci,* zacenil se ten hnusnej červ. Pak bychom se o tom *možná* mohli začít bavit. Zatím...

„Rexi!“ Sledoval hustou bílou páru, co se mu zvedala od úst. S večerem silně přituhlo. A ten zatracenej vořech zase dřepí venku. Pes seděl uprostřed zahrady a černě se odrážel od slabého sněhového poprašku. Nehýbal se. Ještě že je tak huňatej. Matka jezevčice a otec? Nikdo ho neviděl, ale musel být o dost větší a určitě pořádněj chlupáč.

„Pěkněj samec,“ konstatoval. „Tak už pojď domů. Dyt' tady zmrzneš. No tak, ke mně!“ Vážně, řekl si. Tentokrát se mi to určitě nezdá. Něco se tam hýbe, v lese, mezi stromy. Něco jako stín. Napnul uši, ale nezaslechl ani zapraskání zlomené větvičky. Jen... Malou chvíli měl pocit, že slyší píšťalku, jen kratičce, čistě a jasně uprostřed zmrzlého vzduchu. Ne, to je pitomost. Píská mi v uších. Stárnu. Hluboké chladné ticho lesa ho skoro dusilo.

Přituhuje, usoudil. Zvířata se začnou stahovat k lidskejmu obydlím. Radši bych měl toho ňoumu odtáhnout domů. Opatrně došel až k Rexovi. Klouzalo to a o jednu namrzlou větev si málem podvrkl nohu.

„Rexi?“ Vrčí, uvědomil si, když ho chytil za obojek. „Co děláš?“ Stažený obojek ho studil v ruce a na ušlapaný sníh kolem zvolna kapala krev.

„Ty zmetku!“ zaječel Antonín. „Tys mě kousnul, magore jeden!“ Byl v šoku. Za celých jedenáct let, co Rexe měl, se mu nic podobného nestalo. „Chcípni si tam!“ zařval ještě mezi dveřmi, než zabouchl.

Uvařil čaj a dolil ho rumem. Pyžamo a ohřívací láhev do postele. Zítra musím dojít nakoupit. A zajdu do lékárny. Nějaký náplasti se vždycky hoděj. A kysličník.

Ruka kupodivu nevypadala nijak hrozně. Jen škrábnutí, to se rychle zahojí. Vyčistil si ho jodovou tinkturou, ale pořád na to musel myslet. Co to do toho čokla vjelo? Takovej starej ňouma, ani zuby už nemá všechny, pomyslel si, než usnul.

Vzbudilo ho cvakání za dveřmi do sklepa. Jako když se tříští sklo. Hodil na sebe župan a opatrně otevřel, ale hned mezi dveřmi se zarazil. Nějak drhnou. Všiml si vrstvy jinovatky a ledu těsně u prahu. Schody jsou omrzlé, uvědomil si. Jak je to možný? Zdola se vyhrnul řezavý chlad. A žárovka zase nesvítí.

Vy tady sháníte volnou nemovitost? Najednou se mu vybavila prodavačka z koloniálu v nejbližší vesnici. Tady v okolí nic není. V Sýcově za lesem, tam jsou pěkný chaloupky, ale jestli je nějaká na prodej, to vám neřeknu. Držela v ruce oschlý preclík a lámala ho na malé kousky. Slepíčkám, řekla, když si všimla, že se na ni dívá. Dám vám kontakt na místní realitku, vytáhla papír a propisku. Hlavně si nekupujte tu boudu v lese. Proč? – zeptal se. No, zaculila se ta ženská. Dřív tam byl hřbitov. Patřil k vesnici, po válce ji celou srovnali se zemí. Koncem šedesátých let ho koupil nějaký bolševickej zbohatlík, zelinář, či co... Nechal to tam vybagrovat; kosti naházeli do lesa, ať si je zvěř přebere. Na některých prej ještě byly vlasy. Bejvalou kapličku, včetně vedlejší hrobky, si dal ten buran přestavět na rekreační chalupu. Že z tý hrobky bude skvělej sklep. Ušklíbala se. Tady máte telefon na pana Netušila, řekla. Ten vám něco sežene.

Proč jsem ji neposlouchal? Žvanila a žvanila.

Hned první zimu, dodala ještě s uspokojením. Jel zkontrolovat vodu a pořádně to tam pozamykat. Když se pár dní nevrátil, začali ho hledat. Našli ho ve sklepě, ležel až dole, ztuhlej a natažený jako v rakvi, ruce zkrížený na prsou. Ale, zvedla další preclík a chvíli do něj hleděla jako do krasohledu. Všechny kosti měl zlámaný. Takhle – s gustem přelomila vyschlé těsto. Chruplo to a na pult se snesla sprška tvrdých drobků. Tady tomu baráku nikdo neřekne jinak než...

Jedním uchem tam, druhým ven. To máte z Blesku? – zeptal se jízlivě. Každá obec má nějaký legendy, řekla klidně. Dobře pořídíte.

Sklep. Hrobka.

Zabouchl a pečlivě zastrčil závoru.

Sklenice, které zavařovala Venclíková, seděly na policích roztržené mrazem a na zem pomalu odkapávaly zbytky ostružin a naložené houby. Ale čerpadlu se nic nestalo, oddechl si Antonín. I zbytek brambor v bedně u zdi vypadal nedotčeně. Nedokázal si to srovnat v hlavě. Kompoty na policích rupnou mrazem a jinak nikde nic? Antonín byl ryzí pragmatik, podobné nelogičnosti ho vytáčely. Jako by ty zavařovačky něco sevřelo ledovým dechem a vzápětí vyvanulo sklepním okénkem zpátky mezi stromy. Blbost.

Uklízel. Dával pozor, aby se nepořezal o střepy. Už to stačilo, pohlédl na čerstvý obvaz. V pokousané ruce mu začínalo škubat. Nejdřív vytřel a potom vynosil do předsíně všechny zbylé konzervy. Pivo v petkách zmrzlo na kost – bude to humus – usoudil, ale vyhodit ho nedokázal. Venku svítilo slunce. Rex seděl za dveřmi, vrtěl ocáskem a tvářil se jako by nic. Antonín mu navlékl obojek a dopřál mu jednu z posledních zbylých konzerv. Pak vyšel ven a několikrát zvolna obešel dům. Rozbitého sklepního okénka si nevšiml. Díval se na kamenné kvádry v základech domu. Většina byla z pískovce, ale viděl i žulu, tmavou, tvrdou a lesklou. Přidřepł a opatrně sloupł mech z jednoho většího kamene. Jsou tam písmena, zamrazilo ho. Omšelá a skoro nečitelná, ale... *Elizabeth Birke. 1852. Je něco takovýho možný? Rychle očistil další. „Anton Veit?“ – slabikoval s námahou. „Kristepane. Copak je ten barák postavenej ze samejch náhrobních kamenů?“*

„Tohle musíme nějak vyřešit,“ řekl psovi. „Zitra si uděláme procházku. Nakoupíme. A taky zavolám tomu krivákovi.“ Jméno nevyslovil, ale byl si jist, že pes ví, o koho se jedná. Nebude to jednoduchý. Byt jsem pronajal s výpovědní lhůtou na dva měsíce. Ale pak odtud hned vypadneme. Jestli už nebude pozdě. Pozdě? Rychle tu myšlenku zaplašil.

Sněžilo celou noc. Zamkl a nepustil Rexe ven. Zavřel se do ložnice a uši si zacpal polštářem, aby neslyšel to zoufalé vytí a škrábání na dveře. Pěkně je zrychtuje, napadlo ho, než usnul. Budu je muset znova natřít.

Ráno bylo jasné, že z výletu do vesnice nebude nic. Les zmizel v načechraných závějích a na zapadané smrči se neustále sypal další těžký sníh. Antonín stál rezignovaně ve dveřích a sledoval čenichajícího Rexe. S rozedněním se uklidnil, ale pořád se tvářil uraženě.

„Podívej, co jsi udělal,“ ukázal Antonín na dveře. „Hanba! Ještě chvíli, a vyhrzal bys do nich díru.“ Vytáhl z dřevníku kus plechu a spodek dveří zatloukl. „A máš po srandě,“ sykl. Stejně mě nevnímá, uvědomil si. Cíví do lesa. Že by poslouchal, jak trylkujou ptáci? Ted', uprostřed zimy? Píšťalka – došlo mu. Zabouchl a rychle vyběhl na púdu. Schody bral po dvou. Jestli tam někde ten vtípaček je, shora ho budu mít jako na dlani.

Les pod jeho nohama byl bílý, čistý a tichý a dokonale prázdný. Přestalo sněžit a závěje pod stromy mizely v hlubokých odpoledních stínech. „Sakra!“ zařval Antonín. „Do prdele! Táhni do prdele!“

Už slézal dolů, když si všiml proutěných košů ve stínu u zdi. Naskládal jsem je do sebe, vzpomněl si. A otočil jsem je dnem nahoru. Ted' stál největší koš ve tmě za komínem, lehce zaklopený popraskaným víkem. Pomalu k němu došel a otevřel ho. „...žiši!“ vyjekl. „To snad?“ Ani v půdním přítmí nemohl pochybovat o tom, co vidí. Koš byl plný kostí. Dlouhé i krátké, obratle, prstní kůstky, dokonce zbytek čelisti s jedinou zachovalou

plombou a vypadanými řezáky. Antonín ji vzal do ruky a na bříscích prstů mu ulpěla hlína a suché jehličí. „Panebože,“ zašeptal otřeseně. „Kde jsem se to octnul?“

Nepamatoval si, jak se dostal dolů, ale seděl v kuchyni, s panákem posledního rumu před sebou. Pořád ještě se mu trochu klepala kolena. Pomalu vstal a převlékl se do pyžama, ale neulehl. Rex šramotil v předsíni a kňučel. Antonín pootevřel kuchyňské dveře, aby ho zavolal, ale když viděl psův zběsilý výraz, raději zase rychle zabouchl. Měl bych jít spát, usedl do křesla. Do zítřka stejně nic nevyřeším. Připadal si jako ochromený.

Nahoře někdo chodí, uvědomil si v polospánku. Nahoře...

Z dřímoty ho probralo až zařinčení skla. Opatrně nahlédl do předsíně. Rozbitým oknem dovnitř protékal mrazivý vzduch a slepoval Antonínovi nosní dírky. Venku bude dobře deset pod nulou, blesklo mu hlavou, ne-li víc. Rex zmizel, jen na zbytcích okenních tabulek ještě povlávaly cucky chundelaté srsti. V měsíčním světle jasně viděl krvavé střepty a drobné tmavé cákance na sněhu pod oknem. Antonínovi se roztřásl ruce. Proč to udělal? Pořezal se. Vždyť to zvíře se chová, jako když je bez sebe hrůzou.

Rex stál zády k domu a zadní nohy se mu třáslly jako v horečce. Mručení, které vycházelo zpoza jeho vyceněných zubů, se Antonínovi ani trochu nezamlouvalo. „Neboj se,“ řekl rozechvěle. „Já tě v tom nenechám.“ Sundal z hřebíku vodítko a pomalinku vyšel na zahradu.

„Rexíčku,“ zachraptěl. Strach mu svazoval nohy. „Pojď, potvůrko. Dostaneš buřtík.“

„Dej mi čtvrt kila gothaje.“ Oplácaná mladá žena s mastným culíkem nacpala do sáčku posledních deset rohlíků a hlasitě si povzddechla. „Furt žerou. Mám v mrazáku ještě pár rajčat s paprikama, udělám jim lečo. Hele,“ otočila se na prodavačku. „Nevíš, co to bylo minulej tejden u lesa za manévry, Bětko? Prej tam někoho našli.“

„To byl ten dědek, co si koupil *Márnici*,“ odušila hubená odbarvená blondýna v růžové bundě. Před chvílí vešla a teď se prohrabovala sáčky s gumovými medvídky. „Říkala mi to Polanská, bydlí kousek od lesa. A nech mi tam aspoň dva rohlíky, Jit'ě.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“ podotkl mastný culík.

„Našel ho hajnej. Seděl u auta. Měl na sobě jen pyžamo, župan a na bosejch nohách crocsy. Nepochopím, proč takhle oháknutej bloumal lesem v patnácti pod nulou. Nemáš oříškovou Milku, Bětko? Kluci zalehli s chřipajznou, ale stejně zloběj jako čerti.“

„Nejseš v Lidlu,“ poučila ji Bětko. Vem jim velký lentilky.“

„Prej měl v ruce vodítko,“ pokračovala blondýna. „Asi se mu zaběh pes. Nejspíš zabloudil, když ho hledal. Prej když ho sanitáři strkali do auta, nemohli mu to vodítko vyndat z ruky, aby mu ty zmrzlý prsty neulámali,“ dodala natěšeně. „Nevíš, jestli to přežil?“

„Nemám tušení. Nic se ke mně nedoneslo,“ řekla nezúčastněně prodavačka.

„Četla jsem ve Zpravodaji, že je ten barák zase na prodej. Ty furt couráš po lese, nechceš si ho koupit?“ Jit'ě zabublala, až se jí macatá prsa pod bundou nebezpečně vzdula. Prdne ti zip, pomyslela si Bětko. „Máš pocit, že nevíš, co s penězma?“ opáčila.

„Vlastně měl ten dědek kliku,“ poznamenala zamyšleně majitelka růžové bundy. „Toho předchozího našli v lese až na jaře, a to už byl pěkně načatej. Myslíš, že tam straší?“ zeptala se najednou.

„Těžko říct,“ prodavačka pokrčila rameny. „Nakonec – proč by nemohlo? Jednou tam byl hřbitov, to tomu baráku nikdo neodpáře. Je to posvátný místo.“ Vytáhla z krabice dvě roksová lízátká. „Dej je klukům. Ať se brzo uzdravěj.“

Sledovala, jak odcházejí. Když zmizely ve tmě, zamkla a stáhla rolety. Posvátný místo, povzddechla si. Kdo vám řekl, že s něčím takovým se dá kšeftovat? Pomalu natáhla oteplovačky a tlustou bundu. Čepici, šálu a rukavice položila na pult. Vezme si je až na odchodu. V lese bude zima. Otevřela šuplík, vyndala kostěnou pišt'alku a notýsek ze zažloutlého papíru. Okraje některých listů se už začínaly sypat, ale úhledné, bledě fialové písmo šlo přečíst ještě docela dobře. *Anna Bazall. Anton Blachke. Elizabeth Birke. Stovky jmen. Jsou tam všechna, seřazená pěkně podle abecedy.*

Jmenuju se Alžběta Pírková. Nenechte se mýlit, nejsem s nikým z nich nijak spřízněná. Je to jen vzdálená fonetická podoba. Jsem sběračka kostí. Tenhle úkol se u nás dědí ob generaci, z babičky na vnučku, stejně jako křestní jméno. Stěhujeme se, kde je nás zrovna potřeba. Procházíme krajinou, pišt'alka tence trylkuje, a když zmáčknete tu správnou díрку, odpuzuje mrchožrouty; třeba zrovna ve psech probouzí záchvaty panického děsu.

Pískám, a mrtví poznají, že jsem to já. Ukážou mi místa, kde prudký déšť nebo jarní tání slouply tenkou vrstvu zeminy a nabídlly světlu jejich opuštěné kosti. Divili byste se, kolik jich po těch desítkách let ještě nacházím. Sbíráám je a suším; k tomu účelu nejlíp slouží koše na trávu na půdě toho hnusného stavení. Musím to stihnout, než napadne sníh. V zimě, když kosti proschnou, prošlapu si cestu až do domu, roztopím pec a jeden kousek po druhém pomalu přikládám. Nevím, které jméno komu náleží, přečtu je tedy všechna. Nad ránem vezmu teplý popel, požehnám ho a uložím v místech, kde kdysi stály jejich hroby. Musí to být dřív, než přijde další tání. Musí to být na posvěcené půdě.

Vy pořád něco prodáváte, něco kupujete. Ani hřbitovy se tomu nevyhnou. Potřebujete spoustu zbytečností. Nové supermarkety, parkoviště, chalupy... Co s nějakými kostmi?

Čekají, dokud se poslední kůstka nerozpadne v prach. Nechali jste je bloudit po lese.

Budu mít někdy vnučku, kdo ví? Možná právě ona pomůže odejít poslednímu z těch nešťastníků. Nakonec spálí notýsek. Pišťalku předá dál. Je tak jemná a hladká. Je prastará, vyrobená z dívčí kosti. Nikdo ji nesmí zničit. Nějaká práce tu pro ni vždycky zbude.

Nedívej se do zrcadla, Ireno

„Je vám dobře?“ Hlas zněl lehce znepokojeně.

„Ano,“ řekla. „Jistě.“ A co by mi asi mělo být? pomyslela si navztekane. Jen se mi trochu zatočila hlava. Na okamžik sevřela čelo do dlaní a nepříjemně ji překvapilo, jak hrubá a lepkavá se jí pod bříšky prstů zdá vlastní zpocená kůže. Zhnusene promnula vrásky kolem očí. Budu muset vyměnit kosmetičku, napadlo ji. Ta kráva ze mě jen tahá peníze – a výsledek?

Vstala.

Motám se, blesko jí. Panebože, ještě tohohle trochu. Napřáhla ruku a dlaní se opřela o prasklé bleděmodré sklo stolku pod zrcadlem. V tu chvíli si uvědomila, že to tady nepoznává. Rozechvěle vydechla. Nazelenalá holka, co stojí vedle a vyplašeně mě sleduje, bude asi kadeřnice. Jo, přece jsem šla na barvu.

„Zaplatím,“ polkla těžce. Kde mám kabelku? Sakra, kam jsem ji mohla položit? Bezradně zašátrala po chladné skleněné ploše a několikrát zmateně přejela prsty klikatou prasklinu. Divný, nikdy před tím jsem si jí nevšimla.

„Asi ji máte v kapse,“ řekla ta holka. „Peněženku,“ dodala. „Jako vždycky.“ Vypadala trochu poplašeně. „Nechcete trochu vody?“

Tuhle taky neznám, došlo Ireně. Probůh, to je snad nějaká učnice. Určitě budu mít ránu. Jak jsem mohla *něco takového* nechat sahat na svojí hlavu? Co si myslíš, že jim za zpackanou práci nějakého *fracka* budu ještě platit?

Překonala tupou bolest mezi lopatkami a pomalu se narovнала. Zachrupalo to. Asi jsem to včera na zumbě trochu přehnala, napadlo ji, ještě než se podívala do zrcadla.

„No tohle!“ vyjekla šokovaně. „Co jste mi to udělali s hlavou?“ Nevěřicně zajela prsty do hlubokých plesnivě šedých koutů nad čelem a přitiskla je na probleskující plešku.

Zabiju ji, rozklepala se. Já tu káču snad oddělám. Zaplatí mi paruku, odfrkla si zuřivě. Já...

„Jako vždycky,“ učnici se bezmocně třásl hlas. „Stejně jako minule, opravdu, pane Jeřábku...“

Kolena, uvědomila si Irena. Klepou se mi kolena. S očima neustále nalepenýma na zrcadle těžce dosedla do připraveného křesla.

„Pane Jeřábku?“

„Evo,“ slyšela vykviknout to děvče. „Evo, prosím, pojdte rychle ke mně!“

„Asi se mu udělalo špatně,“ neslo se kolem Ireny jako z mlhy. „Najednou měl takovou divnou barvu. A nic si nepamatuje, je celý takovej zmatenej. Záchranku,“ zaslechla ještě. „Zavolej záchranku, než nám tady dědek exne.“

„No tak, pane Jeřábku,“ lékař byl vysoký a mohutný a táhl z něho lehký závan koňaku. „Jak se dneska cítíte?“

Já neznám žádného podělaného Jeřábka, chtělo se jí ucedit. Neznám žádného takového plesnivého, smradlavého, tlustého dědka s vyžranejma zubama, co se na mě posledních čtrnáct dní cení ze zrcadla. Co se, kurva, stalo? Popotáhla a třesoucími se prsty vytáhla z balíčku na stole papírový kapesník.

„Ale, ale,“ pronesl lékař shovívavě. „Měl jste lehkou mrtvičku, malá rehabilitace to spraví. Pošleme vás na pár dní do léčebny, než si zase na všechno vzpomenete. Takové skoro lázně,“ zaculil se.

Na psychiatrii, došlo jí. Pošlou mě do pakárny.

„Dáte se zase do kupy.“ Lékařův profesionálně soucitný tón nešel dohromady s jeho lhostejným výrazem. Vleče se to, pomyslel si. Mrkl na zápěstí. Ještě dvě hodiny. Dal bych si panáka.

„Projedete se sanitkou,“ řekl přátelsky. Hlavně, ať ten dědek nezačne zase ječet a zdrhat. „Dáme vám malou pilulku,“ usmál se. „Aby vám nebylo špatně.“

Mlčela.

Budu si na to muset zvyknout, napadlo ji o pár dní později. Začít slyšet na Jeřábka, jestli se odtud chci vůbec někdy dostat. Ušklibla se. Myslet jako chlap. Dá se to naučit? Taky musím něco udělat s tímhle, s odporem se dotkla chlupaté pneumatiky, vyhrězl z erárního pyžama. Zhubnout to panděro, než mě sklátí vysoký cholesterol.

S lehkým znepokojením zaregistrovala, že svoji neutěšenou situaci konečně přestává tak bolestně řešit. Tu strašnou nespravedlnost osudu, skutečnost, že k něčemu takovému vůbec může dojít. Jak se to mohlo stát? Co se vlastně stalo? Cítila se otupěle.

To ty prášky, co do mě cpou. Uvědomila si, že má hroznou chuť dát si vychlazenou plzeň.

Musím odtud vypadnout, došlo jí. Co nejrychleji. Musím najít toho dědka, toho zatraceného Jeřábka, co si teď někde válí šunky v mém pěstěném udržovaném těle. Kristepane – vzpomněla si na svoji skoro neovladatelnou chuť na pivo. Co *ten* možná vyvádí s *mou* ubohou tělesnou schránkou. Radši o tom nepřemýšlet.

„Nemáte tu nějakou paní Irenu Sylvánovou?“ zkusila to poněkolkáté zlehka na ošetřovatele. „Příbuzná, tuším,“ dodala na vysvětlenou. „Jiný jméno se mi zatím nevybavuje.“

„Ne,“ odušil po krátkém zamyšlení zřízenec. „Ani jsme myslím neměli. Už jsem se ptal doktora. Nemáte ji ani v kartě jako nějakou přízeň.“ Slizce se zašklebil. „To asi bude nějaká stará láska, na kterou nemůžete zapomenout.“

To si piš, pomyslela si.

„Propouštěcí zpráva,“ sykla upjatě vrchní sestra. Recept, dávkování znáte? Máte ho v papírech. Vaše občanka. Klíče od bytu,“ praštila na stůl skromným svazečkem. „Trefíte domů?“

Kouknu se na adresu v občance a najdu si to, ty krávo, pomyslela si Irena. Nahlas pochopitelně neřekla nic. Vrátil se do brlohu toho dědka, uvažovala. *Vrátím*, to je děsnej výraz. Jak se můžu vrátit někam, kde jsem nikdy nebydlela?

„Máte příjemné sousedy,“ řekla už o malinko laskavěji sestra. „Ptali se na vás. Že prý jste moc hodný člověk.“ Nevěřičně si Irenu přeměřila. „No, proti gustu...“

Na ty já ti... víš co, pomyslela si Irena.

„Těším se,“ vytlačila ze sebe. „Už se nemůžu dočkat.“

Chtělo by to vydesinfikovat, oťrásla se odporem, když otevírala okno v kuchyni. Všechno. Litry desinfekce. Ten smrad! Babu od vedle jsem našťestí odpálkovala. Prej – to se nám tady stejskalo, pane Jeřábku, bez vás tu nebyla žádná legrace. To víš že jo. Taky že už nebude.

„Promiňte,“ řekla nahlas. „Ještě mi není dobře a mám v tom nějaký zmatek. Někdy jindy,“ odstrčila zkoprnělou sousedku loktem a práskla za sebou dveřmi.

Co udělám? Co teď budu dělat? Usedla na pocintanou kuchyňskou židli před otevřené okno a upřela nevidoucí zrak do prašné šedi vnitrobloku.

Měla bych si lehnout, uvažovala. Vyspat se na to. Zítra je taky den a určitě mě něco napadne. Nahlédla do ložnice. Bože, ten dědek je ale čuně. Vyndala ze skříně čisté prostěradlo s povlečením a štítivě převlékla postel. Než ulehla, úplně automaticky vytáhla z lednice láhev piva a labužnický ho do sebe obrátila. Svijany, mlaskla si, než s lehkým úděsem zapadla pod peřinou do milosrdného nevědomí.

Odkud začít?

Vstala až kolem desáté. Slunce už pálo a nemilosrdně prosvěcovalo všechny kouty Jeřábkovy sešlého příbytku. Moc peněz tu teda nemá, povzddechla si stíněně poté, co prohrabala poslední šuplík v příborníku a s odporem projela obsah polorozpadlé špinavé peněženky. S tím zrovna díru do světa neudělám. Kdy asi bere důchod?

Váhavě otevřela trpělivě t'ukající sousedce – budu muset, došlo jí, než babu ještě napadne, že se mi zase něco stalo a zavolá doktora, nebo přímo zpátky do cvokárny. Tam už teda ne, to nikdy.

Usadila sousedku na volnou židli, přemohla se a dokonce jí uvařila kafe a s potěšením přijala nabízený koláč. Přece jen už měla hlad.

„Dobřej,“ řekla uznale.

„No jo,“ zapýřila se sousedka. „Ten jsem pekla hlavně pro vás. Dyt' já vim, že borůvkovej máte nejradši.“ Usrkla kafe a popustila stavidla. „Jsem tak ráda, že se vám nic nestalo, pane Jeřábku. Že jste zpátky. Vás by teda byla opravdu škoda, takovýho hodnýho člověka. Vždycky říkám cěři, fajn lidi odcházejí první, taková nespravedlnost a největší šmejdy nám tady ten nahoře klidně nechá.“

Mlela a mlela, Irena ji poslouchala jen na půl ucha, tak, aby to nevypadalo příliš neuctivě, a také aby jí třeba něco důležitého neušlo. Je potřeba nenápadně zjistit, co Jeřábek dělal, kde má kamarády, kam nejradši chodí. Určitě se na svoje oblíbený místa zajde podívat. Hajzl, uvažovala Irena. V *mým* těle. Dostanu ho zpátky, kdybych toho šmejda při tom měla oddělat. Jenže, napadlo ji s hrůzou, co když on tu svojí sešlou, tučnou a sklerotickou figuru už zpátky nechce? Co když je mu v mojí kůži mnohem líp? To se na svoje známý fleky zrovna nepohrne. Nebo si třeba nevzpomíná? Já si přece taky nepamatuju, kde jsem dřív bydlela, jinak by mě tam ten zmetek už dávno měl.

Cítila, že se jí začíná dělat špatně. Ještě mě tu znova klepne a to bude konečná, orosila se.

„Musím ven,“ skoro zvrhla židli, jak rychle se snažila vyliřfrovat užvaněnou sousedku. „Ven!“

Co si ještě pamatuju? Dupala s funěním po chodníku a cítila, že se nechutně potí.

Kadeřnictví, šla jsem přece ke kadeřnici. Barvu a novejšť. Bylo mi divně, tak nějak horko... Asi jsem musela na chvíli usnout. A pak? Už jen ten dědek, Jeřábek. Stolek s prasklou deskou. Kde to bylo?

Zastavila se, vyčerpaně se opřela o stožár pouliční lampy a chvíli zírala do kanálové mřížky pod nohama, nechutně oлеpené zaschlými žvýkačkami.

Kam mohl chodit Jeřábek k holiči? Určitě to nebude daleko. To není jako ženská, která je ochotná zajet klidně i do vedlejšího města, když si myslí, že tam s ní provedou něco bombastickýho, a je jí skoro jedno za kolik, pokud na to teda má. A Jeřábek je navíc holá prdel.

Podvědomí, napadlo ji najednou. Musím zapojit podvědomí. Prostě na nic nebudu myslet, jen půjdu.

„Tak jste zpátky, pane Jeřábku. To jsem ráda.“ Hlas zněl skutečně radostně. Komu mohl takovejhle dědek chybět, napadlo Irenu. Zvedla oči a uvědomila si, že stojí před výlohou kadeřnictví. To je ta holka, došlo jí. Co mě tenkrát stříhala. Teda vlastně Jeřábka, opravila se znechuceně.

„Uděláme fazónku?“ usmála se ta krůta.

Proč ne, zauvažovala Irena. V duchu přebírala neutěšený obsah Jeřábkovy splasklé peněženky. Až ho najdu, řekla si, a zase se vyměníme – raději nepřemýšlela o realizaci něčeho takového (když to šlo jednou, podruhé to musí také fungovat, ne?) – tak ať si dědek vyjde, jak chce.

„Vy jste takovej milej pán,“ předla ta holka. „Měly jsme strach, abyste nám nadobro neodešel. Já vím, vždycky jste tvrdil, že člověk, co je spokojenej se svým životem, se nemusí bát ani umřít, ale...“

Spokojenej, usklíbala se pro sebe Irena. S čím mohl být ten dědek tak spokojenej? S tou ubohou špeluňkou a prázdnou peněženkou? S pivem v ledničce? S užvaněnou sousedkou? No, ráda mu to všechno zase dopřeju.

„Víte slečno,“ řekla opatrně. „Já si toho zrovna moc nepamatuju. To odpoledne – co se tady vlastně stalo?“

„Udělalo se vám špatně,“ usmála se učnice. „Myslela jsem, že... To by byl opravdu pech, ve stejnou dobu a hned dvakrát. Přestali by nám sem chodit lidi.“

„Dvakrát?“

„Oholím vás gratis, jste už docela zarostlej,“ culila se. No, vedle v dámském,“ pokračovala. „Jedna paní. Měla zrovna na hlavě barvu.“

„A co se s ní stalo?“

„Srdeční zástava, nebo tak něco. Já přesně nevím. Nerozrušilo vás to?“

Irena cítila, jak se jí scvrkává žaludek.

„To je náhoda,“ řekla. „A kde leží, nebo už je doma? Možná by nebylo od věci za ní zajít a koupit jí kytku.“

„To je od vás hezký.“ Irena cítila, jak se ta holka najednou zarazila. „Ale... I když vlastně, koupit kytku byste mohl, ale já neznám její jméno, abyste se na hřbitově zorientoval.“

„Na hřbitově?“ Sucho v puse. To ne, tohle se přece nemohlo stát.

„Za městem, prý leží na tom malým starým hřbitově. Holt jste si ten den vybral štěstí právě vy, a to je dobře,“ pousmála se. „Děvčata z dámského říkaly, že to byla pěkná megera.“

„Na hřbitově,“ hlesla Irena. Chtělo se jí křičet. „Na hřbitově.“

Je to zvláštní, napadlo ji. Divnej pocit, chodit mezi hroby a hledat vlastní jméno. Proč to dělám? Z hlíny už si ji přece nevytáhnu. Sevřela v ruce skromnou kytici, koupenu u hřbitovní brány. Kamufláž, aby někdo nečučel, proč tady tak dlouho bloumám jen tak. Můj hrob. Ne, nevěřím tomu. Něco takovýho určitě není možný.

Pohládila si čerstvě oholenou bradu. Gratis, odfrkla si opovržlivě. Dědek byl zřejmě oblíbenej.

Procházela hřbitovem a hledala čerstvé rovy. Věnce. S každým neznámým jménem přečteným uprostřed svíček a květin narůstala její úleva. Vždyť jsem to říkala, je to nesmysl.

Málem jsem minula, došlo jí, když už skoro odcházela. Zасыhající hlína, jen jedna dávno zvadlá kytka. Žádné svíčky. Irena Sylvánová. Tráslly se jí nohy. Irena Sylvánová, Irena Sylvánová. Třeštila oči, ale pořád to tam bylo. Ne, panebože, tohle ne! Co teď budu dělat?

Přidřepala a zdrceně položila květiny mezi hrudky tmavé hlíny. Moje krásná, vypracovaná figura. Těch diet. Posilovna, kosmetika každý čtyři týdny. Luxusní pleťový krémy, pečlivá kadeřnice – chtěla jsem si nechat naplést vlasy – perfektní gelový nehty, taky řasy, naposledy mě stály skoro litr... Mý nový pevný trojky... Všechno je to v hajzlu, zahrabaný tady dole, a já...

„Promiňte.“

Vzhlédla.

„Podám vám ruku.“

Dívka byla mladá a hezká a měla už lehce zakulacené břicho. Někoho Ireně připomínala, ale zaboha si nemohla vzpomenout koho.

„Promiňte,“ řeklo to děvče znova. „Vidím, že sem dáváte matce květiny. Víte, já vás neznám, ani si na vás nevzpomínám. Ona moc o lidech nemluvila. Tedy,“ dodala rozpačitě, „dobře nemluvila. Odkud jste se znali?“

„To už je dávno,“ řekla roztřeseně Irena. „Matce?“ Tak moje dcera, vůbec jsem ji nepoznala. „Teprve dneska odpoledne jsem se dozvěděl, že umřela...“

Jak si mě ta holka prohlíží. Proč?

„Vy vypadáte, tak mile,“ poznamenala ta mladá žena. „Vůbec mi k ní nesedíte. Ona matka,“ na chvíli se zarazila. „Matka nebyla dobrý člověk, víte.“

„Nevycházely jste spolu?“

„Ne,“ usmála se. „Nevycházely. Ona – vždycky myslela hlavně na sebe. Na peníze. Majetek. Chtěla, abych to dítě dala pryč,“ pohládila si břicho. „Nedokázala si představit, že by jí někdo mohl říkat babi...“

„To snad,“ Irenu nenapadlo, co by na to řekla.

„Tadeáše taky nesnášela,“ dívka ukázala směrem k mladému muži, co postával na cestičce mezi hroby. „Přestala se s námi stýkat, když jsem se vdala.“ Zapálila svíčku a chvíli sledovala, jak si letní vítr pohrává s plamenem.

„Víte, ona měla hrůzu ze smrti,“ řekla pak. „Nikdy nechodila na hřbitovy, nechtěla o něčem podobném ani slyšet. Chovala se jako by se jí něco takového, jako je třeba stáří nebo smrt, ani nemohlo týkat, a přitom se toho strašně bála. Někdy jsem si myslela, že by byla schopná udělat cokoli, jen aby se tomu vyhnula. Kdyby to šlo,“ povzdechla si. „Nechám vás tady,“ dodala jemně. „Rozloučit se, jestli jste byli přátelé.“ Tiše odešla.

Irena dosedla na okraj hrobu a šokovaně zírala mezi drobné žluté kamínky pískové cestičky. Je konec. Zůstanu tady takhle. Senilní tlust'och se všema neduhama stáří. Uvědomila si, že se jí už zase chce čurat. Prostata, skoro zavyla. Plesnivej dědek, a navíc zřejmě zcela nemajetnej. Zabořila tváře do dlaní a neovladatelně se rozvzlykala.

„Zvláštní,“ poznamenala dojatě mladá žena, když ještě naposledy otočila hlavu zpátky ke hrobu. „Jak pláče,“ rozechvěle sevřela ruku svému doprovodu. „Takovej milej dědoušek.“ Pevně stiskla prsty a s potěšením si vychutnávala hřejivé bezpečí velké mužské dlaně. „Asi ji musel hodně milovat...“

První láska

Neměl sem jezdit, to mu bylo jasné. Zbytečná cesta. Co jsem si od toho sliboval? „Čtyřicet let,“ vydechl těžce. Čtyřicet let.

Prší.

Muž přitáhl k obličejí promáčený límec. Nádraží se zamčenou čekárnou mrzlo v černé prázdnotě. Neměl kam se schovat.

Jsem tu brzo. Jsem tu sám.

„Cos čekal?“ řekl nahlas.

Vítr bičoval oprýskaný beton venkovského nástupiště a hnal rozmoklou břečku až pod rezavou plechovou střechu.

Je to ještě déšť, nebo už sníh?

Není to jedno?

Díval se, jak nacucané vložky dopadají na mokré kovové lavičky a na zemi tají uprostřed velkých špinavých louží. Slabé žluté světlo venkovních lamp tomu pohledu dodávalo zdání poškrábaného starého filmu. Dlouhé měkké stíny. Nádech neskutečnosti.

„Spím,“ zašeptal. „Umřel jsem.“

Byla mu zima.

Zavřela oči. „Marku,“ řekla. Měla jemný, sametově hebký hlas, mnohem dospělejší, než byla sama. „Má tmavě žlutou barvu.“ Usmívala se. „Tvoje jméno, víš?“ Vzduch voněl trávou, uschlou za letních veder, suchou trávou, kterou právě pokropila voda. „Jména nemají barvu,“ řekl.

Rád by se posadil, ale lavičky byly plné vody. Ještě dvacet minut, podíval se na hodinky. Tma zhoustla. Všiml si, že na nástupiště dorazilo několik dalších cestujících, ale rysy zachumlaných obličejů nerozeznával.

Myslel jsem, že je bláznivá. Bylo nám teprve třináct. Spoustu věcí jsem ještě nechápal. Nechápu je ani dnes. Teprve teď na něho dolehla samota.

Namočila štětec. Vůbec se na něj nedívá, napadlo ho. Jak může takhle malovat? Zarážela ho dychtivost v jejím pohledu, v jejích pohybech. Natáhla prsty a položila je doprostřed obrázku. „Rozmažeš to,“ sykl. Sledoval, s jakou rozkoší se bříška hubených prstů dotýkají pomalovaného balicího papíru a za sebou nechávají něco jako fantastickou krajinu. Barevné špičky prstů. Potřísněné dlaně. Vzrušovalo ho to. Báł se jí.

Nastoupil. V botách mu čvachtala vlhkost všech louží, kterými dnes prošel. Kapesníkem setřel hlinu kolem zipu u bundy. Snad si toho nikdo nevšimne. A kdyby? Řeknou, že jsem se pravděpodobně ožral a vyválel se v blátě. Stejně tu zatím sedím sám. Položil nohy na topení a pokoušel se z mokrých kalhot otrhat osiny bodláku a lopuchové kuličky. Najednou si uvědomil, že pláče.

„Hraješ na něco?“ zeptala se. „Zkoušel jsem housle, ale nebavilo mě to,“ řekl. „Já chtěl kytaru, ale to mi doma neprošlo.“

„Myslím, že s hudbou je to podobný, jako když maluješ.“ Slunce jí svítilo šikmo do očí. Měla je úplně jasně zelené. „Jen místo barev používáš zvuky. Sedíš uprostřed obrazu, dokud něco slyšíš. Je to nádhera.“

„Vymýšlíš si.“

Její hlas měl barvu vyleštěných mosazných zvonků. Nechtěl se na ni dívat, protože to bolelo. Otočil se k ní zády.

Sraz spolužáků ze základky. Pozvali ho, i když s nimi nechodil dál než do sedmé třídy. Bůhví, jak vyšťourali jeho adresu. Držel tu pozvánku v ruce a srdce se mu propadalo do závěje ledové hrůzy. „Proč bys nejel?“ řekla Tereza. „Neviděl jsi nikoho z nich čtyřicet let. Třeba to bude zajímavý.“

Nikdy předtím takové vlasy nespatrił. Tak jemné. Světlounce zrzavé, na konečcích skoro bílé. Zelené oči. Matka měla náušnice s podobnými kameny. „To je verdelit,“ řekla, když si všimla, jak se jich ostýchavě dotýká. „Zelenej turmalín. Léčivej kámen.“ Rozesmála se. „Co se šklebiš, četla jsem to. Má dodávat životní sílu. Přinášet víze. Zahánět strach. Vy chlapi tomu stejně nevěříte,“ dodala, než zaklopila víčko od krabičky. Znělo to trochu smutně.

Zoe. Jediné jméno, ke kterému nikdy nedokázal přiřadit zdrobnělinu. Dlouhé zakroucené bílé řasy. Nazlátlé obočí. Píhy na nose, tvářích, rukách. Kulaté tmavohnědé; drobné, sladce kakaové; jemné hnědé tečky, co vypadaly jako poprašek bílé kávy. Kdybych jí vyhrnul tričko, možná bych je našel i tam. Nebo dole, představil si úzkou škvíрку mezi nohama. Jestlipak tam má taky tak jemný nazrzlý chloupky?

„Proč ti dali tak blbý jméno, Pajdalko?“

Nikoho z nich nepoznával. Možná Vlastu. Už tenkrát měla výrazná prsa a o přestávce, zašitá za dveřmi od záchodu, nechávala vybrané jedince sáhnout hluboko za kalhotky. On mezi ně nikdy nepatřil. Chtěl bys vědět, jak voní, vid', blběčku? Hořkost porážky. Byl nezajímavý. Špinavý blondák se světle modrýma očima a malým kapesným, jakých jsou všude tucty.

Zoe taková prsa nikdy neměla. Jen malé bochánky a tvrdé bradavky, co prosvítaly pod tričkem. Ještě ani nenosila podprsenku.

Nikdo si ho nevšímal. Posadil se ke stolu a dal si večeri. Nechutnala mu. Nechápal, proč si ji vůbec objednal. Nedokázal to cosi vysušeného, lepkavě váznoucího v krku ani spolknout. Vyhozený peníze.

Vlasta, jak rozeznal z útržků hovoru, se už stihla třikrát rozvést a její nynější přítel je o dvanáct let mladší. Chtěl bych toho kluka vidět, napadlo ho jedovatě. Ženské, co se ustavičně pokoušely nějak zastavit a zamaskovat svůj věk, nikdy nemusel. Ta vedle bude možná Věra. Bývaly kamarádky. Věra vězela v upnutých kožených kalhotách a každých deset minut odcházela ven na cigáro.

Pro tohle jsem nepřijel, uvědomil si najednou. Hrůza se vrátila; vědomí toho, co musí udělat.

Dopil pivo a vstal. Zaplatil u pultu, vůbec si nepamatoval kolik. Nikdo se ho nepokoušel zastavit, nikdo na něho nezavola. Jako bych tu vůbec nebyl, napadlo ho. Jako bych neexistoval. Vyšel ven. Věra stála pod stříškou u dveří a kouřila. „A ty seš kterej?“ zeptala se. Trochu se kymácela.

„Marek.“

„Marek?“ Vyfoukla mu kouř do obličeje. „Jo ty budeš ten *plachej* kluk.“ Hodila na zem nedokouřený oharek a špičkou boty ho rozmázla na dláždění. V očích měla prázdno. Odvrátil se a bez rozloučení vstoupil do silnice.

Na náměstí bylo ticho. Slyšel svoje srdce. Cvakot, když se podrážky dotkly tvrdých kamenů chodníku za bránou. Natáhl dlaň.

„Sněží,“ řekl tiše.

Kulhala. „Už jsem se tak narodila,“ řekla. Neřešila to. Bála se, aby ho s ní někdo nenachytil. Lúza a Mrzačka. Jaká je? Už ti dala? To ne, to by nesnesl. Vždycky se bála posměchu. Ponížení se děsil víc než bolesti. Víc než smrti.

Mrzačka. Pajdává zrudá. Všechny tyhle a spoustu dalších přezdivek kluci používali hlavně před Vlastou, aby se zavděčili. On sám jí říkal Zo. Nebo Pajdalko. Nezlobila se. Proč? Byl to fakt. Skutečnost, která se nedá nijak okecat. Narodila jsem se tak. No a co?

Seděli na balvanu nahoře nad lomem. Prudká skála padala strmě dolů, museli jste se naklonit, abyste dole v hloubce uviděli jezírko; lesklou modrou kaluž obklopenou skalami. Koupat se tam nedalo.

„Zo?“ vydechl. Větr jí rozfoukal vlasy kolem obličeje, vypadala jako bílý strakatý ptáček. Měla široké, krásně vykrojené rty s hrbolekem uprostřed. Naklonil se k ní a políbil je. Chutnaly po lesních jahodách a dlouhé ostré trávě.

Město se změnilo. Spoustu ulic nepoznával. Držel se hlavní silnice, aby nezabloudil. Těsně za posledními domy na chvíli vysvitl měsíc a on ji na malý prchavý okamžik znovu zahlédl. Třpytila se v měsíčním světle, zanořená do černých korun stromů; nemilosrdná, vědoucí, strašná. Skála. Měl pocit, že se mu zastavilo srdce.

„Už na mě nesahej,“ řekla. V očích se jí odrážely mraky. „Pokaždý, když se mě takhle dotkneš, něco mi odstříhne kus duše a zmizí s ní; a zase je mě o kousek méně.“

Byl nahoře. Netušil, kolik může být hodin, jen doufal, že do svítání je daleko. Ztěžka dosedl mezi rozbahněné kamínky. Zastudilo to. Vyjasnilo se a začínalo mrznout. Položil se na břicho a opatrně nahlédl přes okraj srázu. Dole pod ním se v kovově černé hladině leskl bělostný kotouč měsíce. Chtělo se mu zvracet.

Naklonil hlavu a soustředěně naslouchal. Za týden končej prázdniny. Většina z nich už bude zpátky doma. Jestli mě s ní někdo zahlídne, celej další rok s nima nevydržím.

„Podrž mě,“ napřáhla ruku. Stála na samé hraně, obklopená duhovou aurovou odpoledního slunce. Měla tak jemnou kůži, docela dětskou. Ani nesevěřela prsty, když se nakláněla dolů, aby se podívala na jezero. „Křídla,“ zašeptala. Zavřel oči a povolil dlaň – jen tak, jako by o nic nešlo. Vůbec se nepokusila zachytit. Nekřičela.

„Zo?“ řekl docela tiše. „Zo!“

Přemohl nevolnost a po kolenou se přiblížil ke srázu. Voda v hlubině měla barvu olova. Nebyla ani zčerená.

Běžel domů a vzlykal. Pak už si toho moc nepamatoval, jen horečku. Chtěl umřít, ale pořád to nešlo. Proč?

Nikdy ji nenašli.

Možná je pořád tam dole; křehká víla s rozčepýřenými bílými vlasy; leží na dně mezi skalami a sleduje, jak se nahoře na rozechvělé hladině třese slunce. Možná nikdy nedopadla do vody. Roztáhla křídla jako motýl nebo anděl a zmizela v hluboké modři mezi oblaky. Veliké zlaté perutě s duhovými konci. Copak si jako dítě právě takhle nepředstavoval anděly?

Bílé kosti pod studenou vodou.

Hrůza z hlubiny, ta strašná ledová závrať při pohledu dolů. Ležel na břiše a v dlaních křečovitě svíral zmrzlé trsy trávy. Myslel jsem, že to dokážu, ale nemůžu.

Odkutálel se stranou a utíkal zpátky, vyděšený a bez sebe stejně jako tenkrát; zakopával o kořeny, padal a klouzal bahnem mezi mokřými kameny. Zastavil se až na nádraží.

Mysleli, že utekla. Neviděl jsi někde Zoe? Nesvěřila se ti s něčím? Mlčel a odvracel zrak. Pak se odstěhovali. Nikdy už se do své staré školy nevrátil. Čtyřicet let nechával skálu pohřbenou na dně srdce. Zoe na balvanu proti rozžhavenému nebi, dívku s tmavozelenými očima, bílý stín na dně jezírka. Ted' věděl, jak zbabělé a zároveň naivní bylo doufat, že dokáže zapomenout.

Vlak zastavil. Marek přilepil obličej na sklo a sledoval hemžení na nástupišti. Kousek od dveří podupávala dívka v pletené čepici. Její jasně žlutá bunda zářila ze stínu jako zatoulaný kanárek. Zvedla hlavu a upřela na něho pohled plný neskrývané nenávisti. Ona to ví, odskočil od okna. Proto se tak dívá. Vejde dovnitř a zastaví se uprostřed mokré louže kolem špiček mých bot. „Zabil jsi,“ řekne. „Zabil jsi ji, aby se ti nesmáli, ty ubohej, sobeckej sráči.“

Zpanikařil. Vyrázil poloprázdným vagonem k zadním dveřím. Špinavá podlaha mu duněla pod nohama. Motal se jako v závratí. „Je vám něco, pane?“ zaslechl průvodčí. Natáhla ruku, aby se ho dotkla. „Ne!“ zařval. „Musím... musím ven!“ Vytrhl se jí na poslední chvíli a rychlým šklubnutím vyrval zavřeným dveřím cíp promáčené bundy. Na perónu se bez dechu zhroutil. Klečel v hromádce rozměklého sněhu a bezmocně zvracel. Copak to jde, nechat ji někde za zády? Je tu pořád, na dně žaludku, v hlavě, uvnitř srdce – skála, co nikdy nezmizí.

„Zoe!“ vykřikl. „Odpust'! Odpust'!“

Husté, huňaté vločky mu zalepovaly oči i nos. Neviděl ani silnici. Vítr. Bílá tma. Nikdo tu není – rozhlédl se. Tohle byl poslední vlak, další pojede až ráno. Namáhavě se zvedl. Vráťím se, usoudil. Půjdu po kolejích, to bude nejrychlejší.

Drobné kůstky zaklesnuté pod kameny, opuštěné v černé tmě. Tenký zlatý řetízek s anděličkem pro štěstí. Leží v písku a jemně se třpytí, když se ho dotkne zbloudilý slunce.

Jednou ti koupím stejný náušnice, jaký nosí moje máma. Zelený jako voda v jezírku. Jako tvoje oči. Je tam sama.

Dávno ztratil pojem času. Jak dlouho už jde – dvacet minut, hodinu, dvě, tři? Klopýtal po kolejích a dával pozor, aby nesklouzl z náspu. Tvrdé kluzké pražce pod podrážkami už téměř necítil. Mokré nohavice mu přimrzly k nohám. Vytáhnout mobil se nepokusil; tušil, že by ho ve zkřehlých prstech nemusel udržet a z navátého sněhu už by ho nedokázal vyhrabat.

Zastavil se a dýchal si do dlaní. Moje děti, napadlo. Je to tak dávno. Mívaly takový jemný, teploučký prstíky. Hebkou kůži. Nikdy jsem je nedržel za ruce, nikdy. Ani Terezu ne. Nemohla to pochopit. Víím, že ode mě chtěla odejít. Zůstávala jen kvůli nim. A pak si zvykla. Nebo rezignovala? Marek je trošku studenej čumák, říkála kamarádkám. Nesnáší vodění za ručičky. Ale já se neodvážil. Báal jsem se, že je pustím. Copak jsem jim to mohl říct? Opustili by mě. Pohrdali by mnou. Báali by se mě.

„Vím, že jsem zbabělec. Ale nemám už žádnou sílu, Zoe,“ řekl. „Už to trvá moc dlouho.“

Světlo, uvědomil si. Ve vánici, kus přede mnou. Vlak? Kromě skučení větru neslyšel nic. Vlastně je to tak dobře. Najednou ho zalila vlna hluboké úlevy. Tohle jsem přece chtěl, to proto jsem vystoupil hned na první stanici a vrátil se po kolejích. Copak jsem nedoufal, že právě tohle se stane?

Zavřel oči a pokračoval v cestě. Čekal, kdy přijde náraz, ale pořád necítil nic. Zmateně vzhlédl. Sněhové vločky zběsile vířily kolem rozsvícených světel. Natáhl ruku a dlaní se dotkl studeného čumáku lokomotivy. „Ani umřít nedokážu,“ zachraptěl. Vzlykavě se rozesmál.

„Sakra!“ zaslechl. „Do prdele, to snad není možný! Chlape! Co se mi tady motáte kolem mašiny?“

„Já...“ nadechl se, ale selhal mu hlas.

„Okamžitě se vraťte do vlaku! Jak jste se vůbec dostal ven?“

Tvrdá ruka ho postrčila na schůdky a pomohla mu do chodbičky. Ve vlaku bylo teplo, až se mu zamotala hlava. *Strom na kolejích*, slyšel, když procházel uličkou. *Dokud ho neodstraněj, neodjedeme*. Otevřel dvířka a vpotácel se do kupé. Cítil, jak jím začíná třást horečka. Starší žena u okénka vrhla zhnusený pohled na jeho bahnem a zvratky olepenou bundu, hbitě vstala, sundala kufřík a kabát a odešla.

Jsem v rychlíku, uvědomil si Marek. Vůbec nemám tušení, kam jede. Na nejbližší stanici vystoupím a zjistím, jak se dostanu domů. Jestli mě teda nevyhoděj. Nejspíš pěkně páchnu. Z promáčené bundy kapala na zem voda a omrzlé nohy ho začínaly pálit. Roztřesenýma rukama vytáhl z náprsní kapsy mobil. Funguje, zaplat'pánbu.

Terezo, napsal, neměj strach. Jen mi ujel poslední vlak. Musím si najít jinej spoj. Přijedu zítra. Mám tě rád, chtěl připsat, ale přišlo mu to hloupé. A nejspíš by jí to bylo i divné. Někdy mám strach, když se na mě díváš, říkávala. Na podobné sms rozhodně není zvyklá.

Vlak se s trhnutím rozjel. Marek skrčil nohy pod sebe a pohlédl do temnoty za oknem. Pustil jsem tě. Miloval jsem tě. Odpustilas mi?

Zoe s křídly anděla.

Skála.

Možná pojedeme kolem. Bude skrytá v bělostné tmě, v tanci sněhových vloček. Vymazaná. Rozpuštěná v bolesti, zoufalství, zbabělosti, v pocitu viny. Dnes už ji neuvídím. Dnes ne.

Usnul.

„Hele,“ slyšel z kuchyně Terezu. „Víš, že u toho městečka, jak jsi byl nedávno na srazu, vylovili z jezírka nějaký kosti? Tady píšou, že podle řetízku, co se u nich našel, to bude nejspíš školačka, která se ztratila asi před čtyřiceti lety.“

Mlčel.

„Takovou dobu,“ povzdechla si. „Chudinka. Nějaká Zoe, neznal jsi ji? Nechodili jste spolu do školy?“

„Ne,“ hlesl. „Nevím. Možná.“ Točila se mu hlava.

„Nevzpomínám si,“ řekl.

„Je to dávno.“